

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 135/18
V Lucemburku dne 19. září 2018

Rozsudek ve věci C-327/18 PPU
RO

Oznámení Spojeného království o jeho záměru vystoupit z EU nemá za následek, že by musel být odmítnut nebo odložen výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného tímto členským státem

Při neexistenci závažných a prokazatelných důvodů se domnívat, že osobě, na niž byl vydán tento evropský zatýkací rozkaz, bude po vystoupení vystavujícího členského státu z Unie hrozit, že bude zbavena práv, jichž požívá na základě Listiny a rámcového rozhodnutí¹, musí být uvedený zatýkací rozkaz vykonán, dokud bude tento členský stát členem Unie.

V roce 2016 vydalo Spojené království dva evropské zatýkací rozkazy (dále jen „EZR“) na RO (první v lednu 2016 a druhý v květnu 2016) za účelem jeho trestního stíhání pro trestné činy vraždy, žhářství a znásilnění. RO byl na základě těchto EZR zatčen v Irsku. Zde se nachází od 3. února 2016 ve vazbě. RO vznesl námitky proti tomu, aby jej Irsko předalo do Spojeného království, mimo jiné vzhledem k otázkám souvisejícím s vystoupením Spojeného království z Evropské unie.

High Court (Vrchní soud, Irsko) zamítl všechny námitky RO až na námitky týkající se důsledků Brexitu. Požádal proto Soudní dvůr o upřesnění, zda s ohledem na to, že Spojené království oznámilo dne 29. března 2017 svůj záměr vystoupit z Unie, a s ohledem na nejistotu, která panuje ohledně dohod, jež by mohly platit po vystoupení Spojeného království, je povinen odmítnout předat do Spojeného království osobu, na kterou byl vydán EZR, byť by její předání jinak bylo povinné.

Soudní dvůr nejprve připomněl, že s ohledem na základní zásadu vzájemné důvěry mezi členskými státy, která je základem rámcového rozhodnutí o EZR, je výkon EZR pravidlem a odmítnutí jeho výkonu je výjimkou, která musí být vykládána restriktivně.

Dále Soudní dvůr poukázal na to, že oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Unie na základě článku 50 SEU nemá za následek, že by se v tomto členském státě přestalo používat unijní právo, a ustanovení rámcového rozhodnutí i zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, na nichž toto rámcové rozhodnutí spočívá, tedy v tomto státě zůstávají v plném rozsahu v platnosti až do jeho skutečného vystoupení z Unie.

Soudní dvůr tedy dospěl k závěru, že pouhé oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Unie není „výjimečnou okolností“, jež by mohla odůvodnit odmítnutí výkonu EZR vydaného tímto členským státem. Takový důsledek by byl jednostranným pozastavením uplatňování ustanovení rámcového rozhodnutí a byl by v rozporu s jeho zněním, podle kterého je na Evropské radě, aby pro účely pozastavení výkonu EZR konstatovala, že ve vystavujícím členském státě byly porušeny zásady stanovené v článku 2 SEU².

¹ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34).

² Článek 2 SEU stanoví: „Unie je založena na hodnotách úcty k lidské důstojnosti, svobody, demokracie, rovnosti, právního státu a dodržování lidských práv, včetně práv příslušníků menšin. Tyto hodnoty jsou společné členským státům ve společnosti vyznačující se pluralismem, nepřipustností diskriminace, tolerancí, spravedlností, solidaritou a rovností žen a mužů.“

Soudní dvůr naproti tomu konstatoval, že vykonávajícím justičním orgánům ještě přísluší, aby posoudil, zda existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osobě, na niž byl vydán tento evropský zatýkací rozkaz, bude po vystoupení vystavujícího členského státu z Unie hrozit, že bude zbavena svých základních práv a práv vyplývajících v zásadě z rámcového rozhodnutí.

V této souvislosti Soudní dvůr zdůraznil, že Spojené království je stranou Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a další účast tohoto členského státu na této úmluvě není vázána na jeho členství v Unii. Spojené království je navíc také stranou Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a do svého vnitrostátního práva zapracovalo i další práva a povinnosti, jež jsou v současnosti obsaženy v rámcovém rozhodnutí.

Soudní dvůr měl tudíž za to, že za takovýchto okolností může vykonávající justiční orgán ve vztahu k osobě, která má být předána, předpokládat, že členský stát, který vydal EZR, po svém vystoupení z Unie v zásadě uplatní obsah práv vycházejících z rámcového rozhodnutí a použitelných na období po předání. Pouze v případě konkrétních skutečností způsobilých prokázat opak mohou vykonávající justiční orgány výkon EZR odmítnout. Podle Soudního dvora nejsou podle všeho takovéto skutečnosti dány, avšak je na předkládajícím soudu, aby tuto skutečnost ověřil.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106